

Τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνέκτισε τὰς δυνάμεις τῆς, ἠγέσθη καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν Σοφίαν, εἶτα ἐν μέσῳ θαυμάζων ἀπόβηκεν αὐτήν.

— Ἡ ζωὴ σου, τῇ λέγει, δὲν σοὶ ἀνήκει πλέον· σώσε τὴν ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις τὴν συνέδεσε μετὰ τῆς ἰδικῆς του.

— Ἀνήκει εἰς σέ... Καὶ πάλιν τὴν ἐνηγκαλίσθη ἡ Σοφία.

Ἡ Μαρία ὕψωσε τοὺς ὀρθαλμούς τῆς καλυφθέντας ἐκ θαυμάζων χαρᾶς καὶ ἔτεινε τοὺς βραχίονας.

Ἀλλ' ἡ ἑσὰει εὐγνωμονοῦσα τοὺς ἔφερεν ἐπιτακτικῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς· ἡ κεφαλὴ τῆς καθίστατο ὀροστερωτέρα καὶ ἐλαφροτέρα· ἤκουε τὴν Σοφίαν λέγουσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ, οἱ λόγοι τῆς καθίσταντο μετ' ὀλίγον ὥστε μακρόθεν ψιθυρισμός καὶ γλυκαίς ὡς ἄσμα ἐν τῷ δάσει· ὁ ψιθυρισμός ἐπὶ τέλους ἀπεσβέσθη ἀφ' ἐαυτοῦ καὶ ἡ κόρη ἀπεκοιμήθη...

Ἡ αὐταπάρνησις τῆς Σοφίας τῇ ἔδωσε ἐλπίδας ὅτι δύναται νὰ εὕρῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπους κηδομένους αὐτῆς καὶ διὰ μόνην τὴν Σοφίαν ἀπεφάσιζε νὰ ζήτην λαμβάνουσα ὅταν ἐκείνη τῇ προσέφερε τὸ φάρμακον· ἀλλ' ἡ ἀσθένεια εἶναι πηγὴ ἰδιοτροπιῶν· καὶ ἡ Μαρία ὅταν τυχὸν ἡ Σοφία ἀπουσίαζεν ἀπέριπτε τὸ φάρμακον μετανοοῦσα διότι προσεπάθησε νὰ ζήτην καὶ ἐμειδιά πικρῶς βλέπουσα ἐκχεόμενον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἔφερεν ἀνακούφισιν εἰς τὸ πάθος τῆς. Ἡ ὅσον οἶόν τε ὅμως διαρκῆς παραμονὴ τῆς Σοφίας ἐμπόδισε καὶ τοῦτο καὶ ἡ Μαρία ἰάθη.

Ἡδὴ ἡ Σοφία γυνὴ εὐπαιδέυτος, ἐργατικὴ καὶ οἰκονόμος, πιστὴ σύζυγος, οὐδέποτε λησμονοῦσα ποῦ ὀφείλει τὴν θέσιν ἣν κατέχει σήμερον καὶ ἡ Μαρία μεμνησθευμένη ἐν τῇ ἀκμῇ ἡλικίας καὶ ὠραιότητος συζῶσιν ἀλληλεγγυμονοῦσαι. X. K. BOZIKHE.

#### ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΑΣ ΤΟΥ ΝΑ ΟΜΙΛΩΣΙΝ ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ

Ἐν τῶν σφαλμάτων ἅτινα παρατηρῶ παρὰ τοῖς Παρισίοις εἶναι καὶ ἡ μανία τοῦ νὰ ὁμιλῶσιν ὅλοι ὁμοῦ καὶ ταυτοχρόνως χωρὶς ν' ἀκροάζωνται ἀλλήλων καὶ χωρὶς ν' ἀποκρίνωνται πρὸς ἀλλήλους. Πολλάκις προσεκλήθην νὰ δειπνήσω παρὰ διαφόροις· 10 περίπου ἢ 12 ἄτομα κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν· περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου προτίθενται τρεῖς ἢ τέσσαρες ὁμιλῆσαι ἢ μᾶλλον ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδικήν του. Τὸ χειρίστον δὲ εἶναι ὅτι ἕκαστος τῶν δαιτυμόνων ὁμιλεῖ δυνατῶτα ὥς εἰ ἐπρόκειτο ν' ἀκούσωσι οἱ ἄλλοι μόνον αὐτόν, ἐξ οὗ προκύπτει θόρυβος δυνάμενος νὰ κωφάνῃ τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει εἰς τε τὰς συναστροφὰς καὶ εἰς τοὺς συλλόγους· ἕκαστος διηγεῖται εἰς τοὺς ἄλλους γεγονόσ τι ὅπερ τυχὸν ἀνέφερε τις· ἕκαστος λέγει τὴν ἰδέαν του ἐπὶ προτάσεως γενομένης παρ' ἑνὸς ἐκ τούτων, καὶ ἕκαστος προσπαθεῖ νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα καὶ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν.

Κρίνατε ὅποιον δυσάρεστον ἀποτελεσματὸν ὀφείλει νὰ

παραγάγῃ ὁ θόρυβος οὗτος εἰς ἄνθρωπον συνηθισμένον ὡς ἐμὲ εἰς τὰς ἡσύχους συναστροφὰς πῶν φίλων. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, ἀπομακρυνόμενος πολλάκις παραδίδωμι εἰς μελέτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁμίλων τούτων, ὅπερ μοὶ εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον εὐκολον καθ' ὅσον ἕκαστος οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενος ἢ ὅ,τι λέγει, πολὺ ὀλίγην προσοχὴν δίδει εἰς τὸν γείτονά του...

Ἐκπλήττομαι βλέπων ὅτι λαὸς σεμνυνόμενος ἐπὶ λεπτότητι συμπεριφορᾶς, παρεστρέπεται ὡς πρὸς τοῦτο τοῦ συμπεριφέρεσθαι· διότι τί εἶναι ἐπὶ τέλους μᾶλλον ἀπολίτευτον ἢ τὸ νὰ μὴ ἀκροᾶται τις ποσῶς τοῦ ὁμιλοῦντος, τὸ νὰ τὸν διακόπτῃ ἀκαταπαύτως, τὸ νὰ κατακαλύπτῃ ἀσπλάγχχνως τὴν φωνὴν του; Δὲν εἶναι ὡς νὰ τῷ λέγῃ «Σιώπα, δὲν δίδω οὐδεμίαν ἀξίαν εἰς τοὺς λόγους σου, ἐγὼ μόνος εἶμαι ἄξιος νὰ μὴ ἀκροῶνται»;

Ἀγνοοῦσι τίνων ἐκ τούτου στεροῦνται ὠφελειῶν. Ἀκροᾶσθαι εἶναι τὸ ἀποδέχεσθαι ὅπωςδὴποτε πᾶν ὅ,τι παρέχει ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ὠφέλειαν. Ἐὰν ὁ ἥττον ἀμυθῇ κατεδέχετο νὰ τείνῃ τὸ οὖς πρὸς ἀνθρώπους εὐπαιδέυτους, θὰ ἐγίνετο καὶ οὗτος ἐντὸς ὀλίγου τοιοῦτος. Οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι φωτίζονται μετὰ τῶν, ἡ μεγαλοφυΐα ἀναπτύσσεται ἐν συνδιαλέξει συντόνῳ, ἐμψυχοῦνται διὰ τῆς συζητήσεως καὶ παράγει ἰδέας σπουδαιότατας. Ἀλλ' ὅχι ὅταν ὁμιλεῖ μόνον διὰ νὰ κινήσῃ τὴν γλῶσσαν του· τοῦτο εἶναι ἀθλία χρῆσις τοῦ δωρήματος τοῦ λόγου, τοῦ ἐξαισίου τούτου πλεονεκτήματος τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ὁ Θεὸς μετὰ τῶν ὅλων τῶν δημιουργημάτων εἰς αὐτὸν μόνον ἔδωκε.

Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐσπέραις ἐμπόδιον δύο τιμίους Παρισινοὺς ἀπὸ τοῦ ν' ἀποκτήσωσι σπουδαίαν μετὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἴσως νὰ θρασύσωσι τὴν κεφαλὴν τῶν ἢ νὰ κόψωσι τὸν λαιμόν των. Ἀντέλεγον μετὰ τραχύτητος, ὁ εἰς δὲν ἠκραζέτο τοῦ ἑτέρου· ἦσαν τόσον ἐξηρησμένοι καὶ τόσον ὀλίγον ἠκραζόντο ἀλλήλων, ὥστε παρετήρησα ὅτι διὰ διαφορῶν λέξεων ὑπεστήριζον ἕν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἀπεμακρύνθη αὐτῶν μίαν στιγμὴν ἔσχισα δύο φύλλα ἐκ τοῦ σημειωματαρίου μου καὶ γράψας ἐκεῖ λέξεις τινὰς καὶ παρουσιάσας εἰς ἕκαστον ἐν ἐξ αὐτῶν, «Φίλε ἡρώτησα, δὲν εἶναι αὕτη ἡ ἰδέα σου»; «Τοῦτο καὶ ἐγὼ λέγω, μοὶ εἶπεν ὁ εἰς, ὅπερ ἐκεῖνος δὲν παραδέχεται»· «καὶ ἐγὼ τοῦτο ἰσχυρίζομαι εἰς τὸ ὅποιον οὗτος ἀντιλέγει» ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος. Παρεκάλεσα αὐτοὺς νὰ ἀντιπαραβάλωσι τὰ φύλλα τοῦ χάρτου, εἶδον δὲ μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἀμφότεροι ἔλεγον ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ ὅτι ἐνεκα τούτου ἦσαν πληρέστατα σύμφωνοι χωρὶς νὰ ἔχωσι περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ γελάσωσι, τοὺς ἕκαστα νὰ ἐναγκαλισθῶσι καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἶκόν μου νὰ γράψω τὴν κρίσιν ταύτην «περὶ τῆς μανίας τοῦ νὰ ὁμιλῶσι πολλοὶ συγχρόνως ἢ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ μὴ ἀκροῶνται ποσῶς ἀλλήλων».

(Μετάφρασις).

ΝΙΚΟΣ.